
SUrya Gita

सूर्य गीता

Document Information

Text title : sUryagItA

File name : suuryagiitaa.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc_giitaa

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Description-comments : tattvasArAyaNakarmakANda

Latest update : October 12, 2008

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

August 30, 2023

sanskritdocuments.org

SUrya Gita

सूर्य गीता

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ अथ सूर्यगीता प्रारभ्यते ॥

ब्रह्मा उवाच -

प्रपञ्चसृष्टिकर्मैदं मम श्रीगुरुनायक ।

अडार्यं द्विपरार्धान्तमाधिकास्तिकावशात् ॥ १ ॥

एति त्वद्दनाम्भोजसाम्यग्विदितवानहम् ।

तथाप्यत्र न मे चिन्ता जायते त्वत्कृपाबलात् ॥ २ ॥

त्वयि प्रसन्ने मय्येवं बोधानन्दः स्वरूपतः ।

पुनर्जन्मभयाभावाद्धीर येवास्मि वृत्तिषु ॥ ३ ॥

तथाऽपि कर्मभागेषु श्रोतव्यमवशिष्यते ।

तत्सर्वं य विदित्वैव सर्वज्ञः स्यामहं प्रभो ॥ ४ ॥

जगज्जुवेश्वरादीनां प्रागुत्पत्तेर्निरंजनम् ।

निर्विशेषमकर्मैकं ब्रह्मैवासीत्तद्भयम् ॥ ५ ॥

तस्य ज्ञवेश स्रष्टृत्वं प्रोच्यते वेदवादिभिः ।

अकर्मणः कथं सृष्टिकर्मकर्तृत्वमुच्यते ॥ ६ ॥

सकर्मा सेन्द्रियो लोके दृश्यते न निरिन्द्रियः ।

ब्रह्मणोऽतीन्द्रियत्वं य सर्वशास्त्रेषु धुष्यते ॥ ७ ॥

नश्यमानतथोत्पत्तिमत्वादाद्यस्य कर्मणः ।

न मुष्यमवकल्प्येताप्यनादित्योपवर्णनम् ॥ ८ ॥

ब्रह्म येत्कर्मकुर्वीत यनेकेनापि उेतुना ।

तथा य संसृतिस्तस्य प्रसज्येत तु नात्मनः ॥ ९ ॥

तस्मादाद्यस्य पुण्यस्य पापस्य य दयानिधे ।

कर्मणो ब्रूहि मे स्पष्टमुपपत्तिं गुडुत्तम ॥ १० ॥

धृत्युक्तो विधिना देवो दक्षिणामूर्तिरीश्वरः ।

विचित्रप्रश्नसन्तुष्टं धृष्टं वचनमब्रवीत् ॥ ११ ॥

श्रीगुरुमूर्तिरुवाच -

ब्रह्म-साधुरयं प्रश्नस्तव प्रश्नविदां वर ।

शृणुष्व सावधानेन येतसाऽस्योत्तरं मम ॥ १२ ॥

प्रागुत्पत्तेरकर्मैकमकर्तृ य निरिन्द्रियम् ।

निर्विशेषं परं ब्रह्मैवासीन्नात्रास्ति संशयः ॥ १३ ॥

तथाऽपि तस्य विच्छक्तिरसंयुतत्वेन उेतुना ।

प्रतिष्ठायात्किञ्चै शक्ती मायाविद्यै बभूवतुः ॥ १४ ॥

अद्वितीयमपि ब्रह्म तयोर्यत्प्रतिबिम्बितम् ।

तेन द्वैविध्यमासाद्य ज्ञुव ईश्वर धृत्यपि ॥ १५ ॥

पुण्यपापादिकर्तृत्वं जगत्सृष्ट्यादिकर्तृताम् ।

अभजत्सोन्द्रियत्वं य सकर्मत्वं विशेषतः ॥ १६ ॥

यः स्वशक्त्या समुल्लास उदभूत्परमात्मनः ।

स्वबन्धजनकं सूक्ष्मं तदाद्यं कर्म कथ्यते ॥ १७ ॥

न तेन निर्विशेषत्वं लीयते तस्य किञ्चन ।

न य संसारबन्धश्च कश्चिद्ब्रह्मन्प्रसज्यते ॥ १८ ॥

पारमार्थिकसंसारी ज्ञुवः पुण्यादिकर्मवान् ।

प्रातिभासिकसंसारी त्वीशः सृष्ट्यादिकर्मवान् ॥ १९ ॥

असंसारि परं ब्रह्म ज्ञुवेशोभयकारणम् ।

ततोऽप्यतीतं नीरुपं अवाज्मनसगोचरम् ॥ २० ॥

कर्मवन्तौ परित्यज्य ज्ञुवेशौ ये मडाधियः ।

अकर्मवत्परं ब्रह्म प्रयान्त्यत्र समाधिभिः ॥ २१ ॥

ते विदेडविमुक्ता वा ज्ञुवन्मुक्ता नरोत्तमाः ।

कर्माकर्माभयातीतास्तद्ब्रह्माऽपमाप्नुयुः ॥ २२ ॥

कर्मणा संसृतौ बद्धा मुच्यन्ते ते ल्यकर्मणा ।

बन्धमोक्षोभयातीताः कर्मिणो नाप्यकर्मिणः ॥ २३ ॥

જીવસ્ય કર્મણા બન્ધસ્તસ્ય મોક્ષશ્ચ કર્મણા ।
 તસ્માદ્દેયં ચ કર્મ સ્યાદ્દુપાદેયં ચ કર્મ હિ ॥ ૨૪ ॥
 ત્યક્તે કર્મણિ જીવત્વમાત્મનો ગચ્છતિ સ્વયમ્ ।
 ગૃહીતે કર્મણિ ક્ષિપ્રં બ્રહ્મત્વં ચ પ્રસિધ્યતિ ॥ ૨૫ ॥
 આવિદ્યકમશુદ્ધં ચત્કર્મ દુઃખાય તત્રણામ્ ।
 વિદ્યાસમ્બન્ધિ શુદ્ધં ચત્ તત્સુખાય ચ કથ્યતે ॥ ૨૬ ॥
 વિદ્યાકર્મક્ષુરાત્તીક્ષણાત્ છિન્તિ પુરુષોત્તમઃ ।
 અવિદ્યાકર્મપાશાંશ્ચેત્સ મુક્તો નાત્ર સંશયઃ ॥ ૨૭ ॥
 સર્વસ્ય વ્યવહારસ્ય વિધે કર્મેવ કારણમ્ ।
 ઇતિ નિશ્ચયસિદ્ધ્યૈ તે સૂર્યગીતાં વદામ્યહમ્ ॥ ૨૮ ॥
 કર્મસાક્ષિણમાદિત્યં સહસ્રકિરણં પ્રભુમ્ ।
 સપ્તાશ્ચં સર્વધર્મજ્ઞામપૃચ્છદરુણઃ પુરા ॥ ૨૯ ॥
 અરુણ ઉવાચ -
 ભગવન્ કેન સંસારે પ્રાણિનઃ સંભ્રમન્ત્યમી ।
 કેનૈતેષાં નિવૃત્તિશ્ચ સંસારાદ્દદ સદુરો ॥ ૩૦ ॥
 ઇતિ પૃષ્ઠઃ સ સર્વજ્ઞઃ સહસ્રકિરણોજ્વલઃ ।
 સૂર્યોઽબ્રવીદિદં શિષ્યમરુણં નિજસારથિમ્ ॥ ૩૧ ॥
 સૂર્ય ઉવાચ -
 અરુણ ત્વં ભવસ્યદ્ય મમ પ્રિયતમઃ ખલુ ।
 યતઃ પૃચ્છસિ સંસારભ્રમકારણમાદરાત્ ॥ ૩૨ ॥
 ભ્રમન્તિ કેવલં સર્વે સંસારે પ્રાણિનોઽનિશમ્ ।
 ન તુ તત્કારણં કેનાપ્યહો કિંચિદ્વિચાર્યતે ॥ ૩૩ ॥
 તજ્જિજ્ઞાસુતયા ત્વં તુ શ્વાઘ્યોઽસિ વિબુધોત્તમૈઃ ।
 શ્ૃણુશ્ચારુણ વક્ષ્યામિ તવ સંસારકારણમ્ ॥ ૩૪ ॥
 પુણ્યપાપાત્મકં કર્મ ચત્સર્વપ્રાણિસંચિતમ્ ।
 અનાદિસુખદુઃખાનાં જનકં ચાભિધીયતે ॥ ૩૫ ॥
 શાસ્ત્રૈઃ સર્વૈશ્ચ વિહિતં પ્રતિષિદ્ધં ચ સાદરમ્ ।

कामादिजनितं तत्त्वं विद्धि संसारकारणम् ॥ ३६ ॥

पश्चादीनामभावेऽपि तयोर्विधिनिषेधयोः ।

संसारस्य न लोपोऽस्ति पूर्वकर्मानुसारतः ॥ ३७ ॥

पूर्वं मनुष्यभूतानां पापकर्मवशादिति ।

श्वभरोऽष्टादिजन्मानि निःकृष्टानि भवन्त्यहो ॥ ३८ ॥

पापकर्मसु भोगेन प्रक्षीणेषु पुनश्च ते ।

प्राप्नुवन्ति मनुष्यत्वं पुनश्च श्चादिजन्मिताम् ॥ ३९ ॥

जननैर्मरणादौरेवं पौनःपुन्येन संसृतौ ।

भ्रमन्त्यब्धितरंगस्थदारुवद्भीमतां वर ॥ ४० ॥

अरुण उवाच -

प्रक्षीणपापकर्माणः प्राप्तवन्तो मनुष्यताम् ।

पुनश्च श्चादिजन्मानि केन गच्छन्ति छेतुना ॥ ४१ ॥

न हि दुर्जन्मछेतुत्वं पुण्यानां युक्तमीरितुम् ।

न च पुण्यवतां भूयः पापकर्मापपद्यते ॥ ४२ ॥

पुण्यैर्विशुद्धचित्तानां ज्ञानयोगादिसाधनैः ।

संसारभोक्षसंसिद्ध्या पापकर्माप्रसङ्गितः ॥ ४३ ॥

श्रुवेषु पौनःपुन्यं येदुत्तमाधमजन्मनाम् ।

नियमेनाभिधीयेत येन केनापि छेतुना ॥ ४४ ॥

भोक्षशास्त्रस्य वैयर्थ्यमापतत्येव सर्वथा ।

तस्मादपापिनां जन्म पुनश्चेति न युज्यते ॥ ४५ ॥

छत्युक्तो भगवानाह सर्वज्ञः करुणानिधिः ।

रविः संशयविच्छेदनिपुणोऽरुणामादरात् ॥ ४६ ॥

रविरुवाच -

प्रक्षीणेष्वपि भोगेन पापकर्मसु देहिनः ।

पुनश्च पापकर्माणि कुर्वन्तो यान्ति दुर्गतिम् ॥ ४७ ॥

तानि दुर्जन्मबीजानि कामात्यापानि देहिनाम् ।

पुनरयुपपद्यन्ते पूर्वपुण्यवतामपि ॥ ४८ ॥

सकामानां च पुण्यानां भोगछेतुतया नृणाम् ।

न चित्तशुद्धिभेदतुत्वं क्वचिद्भवितुमर्हति ॥ ४९ ॥
 कुतश्चाशुद्धचित्तानां ज्ञानयोगादिसंभवः ।
 ज्ञानयोगादिहीनानां कुतो भोक्षश्च संसृतेः ॥ ५० ॥
 कामेन भेदतुना सत्स्वप्युत्तमाधमजन्मसु ।
 भोक्षशास्त्रस्य सार्थक्यं नैष्काम्योदयभेदतुक्म् ॥ ५१ ॥
 सुभङ्गुःप्रोपभोगेन यदा निर्वेदमागतः ।
 निष्कामत्वमवाप्नोति स्वविवेकपुरस्सरम् ॥ ५२ ॥
 ततःप्रभृति कैश्चित्स्याज्जन्मभिर्ज्ञानयोगवान् ।
 श्रवणादिप्रयत्नैर्हि मुक्तिः स्वात्मन्यवस्थितिः ॥ ५३ ॥
 कर्माध्यक्षं परात्मानं सर्वकर्मैकसाक्षिणाम् ।
 सर्वकर्मविदूरन्तं कर्मवाञ्छथमाप्नुयात् ॥ ५४ ॥
 पुण्येष्वपि य पापेषु पौर्विकेषु तु भोगतः ।
 क्षपितेषु परात्मा स स्वयमाविर्भविष्यति ॥ ५५ ॥
 कर्तृभिर्भुज्यते श्रुवैः सर्वकर्मफलं न तु ।
 साक्षिणा निर्विकल्पेन निर्लेपेन परात्मना ॥ ५६ ॥
 श्रुवानां तदनन्यत्वत्भोगस्यावसरः कुतः ।
 एति केचन शंक्ते वेदान्तापातदर्शिनः ॥ ५७ ॥
 परमार्थदशायां हि तदनन्यत्वमिष्यते ।
 व्यवहारदशायां नानुपपत्तिश्च काश्चन ॥ ५८ ॥
 परमार्थदशाद्भेदे श्रुवन्मुक्तेऽपि कर्मणाम् ।
 भोगोऽङ्गीकियते सम्यक् दृश्यते य तथा सति ॥ ५९ ॥
 अज्ञानां व्यवहारैकनिष्ठानां तदनन्यता ।
 अलोक्तता य केनैव वक्तुं शक्या मनीषिणा ॥ ६० ॥
 ज्ञानिनः कर्मकर्तृत्वं दृश्यमानमपि स्फुटम् ।
 उत्पादयेत्फलं नेति मन्यन्ते स्वप्रकर्मवत् ॥ ६१ ॥
 तदयुक्तं न हि स्वप्ने पापकर्तुः स्वतन्त्रता ।
 जाग्रति प्राणिनः कर्म स्वातन्त्र्यं वर्तते भव ॥ ६२ ॥

तिरश्चां जागरावस्था यथा भोगैककारणम् ।
तथा स्वप्नदशा नृणां कृलभोगैककारणम् ॥ ६३ ॥
नृणां य जागरावस्था बालानां स्यात्तथा न तु ।
यूनां वृद्धतमानां वा किमुत स्वात्मवेदिनाम् ॥ ६४ ॥
भाविभोगार्थकं कर्म जाग्रत्येव नृणां भवेत् ।
कृतं तु कर्मणः स्वप्ने जाग्रत्यपि य युज्यते ॥ ६५ ॥
कर्मण्यध्यस्य भोगं ये भोगेऽध्यस्याथ कर्म य ।
कर्म तद्भोगयोर्भेदमज्ञात्वाऽर्थात्तु येष्वितम् ॥ ६६ ॥
तेषां मन्त्रधियां ज्ञानवादिनां पापकारिणाम् ।
कथं कृतार्थतां ब्रूयामध्यासक्षयसंभवाम् ॥ ६७ ॥
कर्मण्यकर्मधीर्येषामकर्मिणो य कर्मधीः ।
ते याध्यासवशा मन्त्रा ज्ञानिनः स्वैरयारिणः ॥ ६८ ॥
वर्णाश्रमादिधर्माणामद्वैतं कर्मणैव ये ।
अनुतिष्ठन्ति ते मूढाः कर्माकर्माभयय्युताः ॥ ६९ ॥
स्वानुभूतिं वरिष्ठां तां सर्वानुष्ठानवर्जिताम् ।
सर्वानुष्ठानवन्तोऽपि सिद्धामाहुर्बतात्मनाम् ॥ ७० ॥
अभेदध्यानसाध्यां तां स्वानुभूतिं मलत्तमाम् ।
विचारसाध्यां मन्यन्ते ते मलपापकर्मिणः ॥ ७१ ॥
निदिध्यासनमप्यात्मा भेदाभिध्यानलक्षणम् ।
उपेक्षन्ते वृथाद्वैतज्ञानवाटैकमोहतः ॥ ७२ ॥
आश्रित्यैव विचारं ये वाङ्मार्थमननात्मकम् ।
मन्यन्ते कृतकृत्यत्वमात्मनां ते हि मोहिताः ॥ ७३ ॥
आद्यज्ञानोदये काम्यकर्मत्याग उदीर्यते ।
द्वितीयसम्यग्ज्ञाने तु नैमित्तिकनिराकृतिः ॥ ७४ ॥
तृतीयपूर्वाज्ञाने य नित्यकर्मनिराकृतिः ।
यतुर्थाद्वैतबोधे तु सोऽतिवर्णाश्रमी भवेत् ॥ ७५ ॥
नित्यनैमित्तिकोपेतज्ञानान्मुक्तिः कमाद्भवेत् ।
सम्यग्ज्ञानात्तु सा ज्ञवन्मुक्तिर्नित्यैकसंयुतात् ॥ ७६ ॥

पूर्णज्ञानाद्धिदेहाप्या शाश्वती मुक्तिरिष्यते ।
 यथा नैष्कर्म्यसंसिद्धिर्ज्वलन्मुक्ते निरंकुशा ॥ ७७ ॥
 अत्रैवं सति नैष्कर्म्यं ज्ञानकर्मसमुच्चयात् ।
 सिध्येत्कर्मेषु सद्यो वा नान्यथा कल्पकोटिभिः ॥ ७८ ॥
 यावद्विदेहमुक्तिः सा न सिध्यति शरीरिणः ।
 तावत्समुच्चयः सिद्धो ज्ञानोपासनकर्मणाम् ॥ ७९ ॥
 तस्माद् ज्ञात्वा परात्मानं ध्याननिष्ठो मडामतिः ।
 भूयान्निजश्रमायारनिरतः श्रेयसे सदा ॥ ८० ॥
 ज्ञानोपास्ती कर्मसापेक्षके ते
 कर्मोपास्ती ज्ञानसापेक्षके च ।
 कर्मज्ञाने चान्यसापेक्षके तन्-
 मुक्त्यै प्रोक्तं साध्यर्थं त्रयाणाम् ॥ ८१ ॥
 ज्ञानोपास्ती स्वीयकर्मस्वपास्यापेक्षं
 मुक्तिर्नैव कस्यापि सिध्येत् ।
 तस्माद्धीमानाश्रयेदप्रमत्तस्त्री-
 ष्युक्तानि श्रद्धयाऽऽदेहपातात् ॥ ८२ ॥
 ॥ एति सूर्यगीतायां प्रथमोऽध्यायः ॥
 ॥ अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥
 सूर्य उवाच -
 अथातः सम्प्रवक्ष्यामि कर्मणां पंचभूमिकाः ।
 उत्तरोत्तरमुत्कर्षाद्धिद्धि सोपानपंक्तिवत् ॥ १ ॥
 प्रथमा तांत्रिकी प्रोक्ता परा पौराणिकी मता ।
 स्मार्ता तृतीया तुर्या तु श्रौता संकीर्तिता बुधैः ॥ २ ॥
 पंचमी त्वौपनिषदा विबुधोत्तमसंमता ।
 यस्याः परं न किञ्चित्स्याद्वाच्यं ज्ञेयं च सत्तम ॥ ३ ॥
 स्वेच्छं कर्माणि कुर्वन्त्यः प्रमाणाश्रयणं विना ।
 तन्त्रोक्तानि करोत्येष कर्मा प्राथमिको मतः ॥ ४ ॥

तानि तन्त्रोक्तकर्माणि त्यक्त्वा पौराणिकानि यः ।
करोति तन्त्रसम्बन्धीन्ययं कर्मा द्वितीयकः ॥ ५ ॥
त्यक्त्वा तान्यपि यः स्मार्तान्यनुतिष्ठति सर्वदा ।
श्रुतिसम्बन्धवन्त्येष तृतीयः कर्म्यदीर्यते ॥ ६ ॥
यश्च तान्यपि सन्त्यज्य श्रीतान्येवाचरत्ययम् ।
कर्मा धर्मार्थकामानां स्थानं तुर्योऽभिधीयते ॥ ७ ॥
श्रीतान्यपि यः यस्त्यक्त्वा सद्योपनिषदानि वै ।
करोति श्रद्धया कर्माण्ययं मोक्षी तु पंचमः ॥ ८ ॥
यान्यौपनिषदानां स्युरविरोधीनि कर्माणाम् ।
श्रीतादीनि सुसंग्राह्यान्मलानि मुमुक्षुभिः ॥ ९ ॥
कर्माण्युपनिषत्सु स्युर्ब्रह्मैकार्थासु वै कथम् ।
एति शंख्यत्रकुर्वन् छि विधिरस्ति जिज्ञुविषेत् ॥ १० ॥
एशावास्याद्विवेदान्तप्रोक्तान्यामरणादपि ।
कुर्वन्नेव विमुच्येत ब्रह्मवित्प्रवरोऽस्तु वा ॥ ११ ॥
यतयस्त्यक्तगार्हस्थ्य्या अपि स्वोचितकर्माभिः ।
आश्रमं पालयन्तः स्वं कैवल्यं प्राप्नुयुः परम् ॥ १२ ॥
कर्म प्रजघनानां यस्त्यागः समभिधीयते ।
कामैकविषयत्वेन स यतेर्न विरुध्यते ॥ १३ ॥
संन्यासिनो हि कर्माणि नित्यानि विमलानि य ।
श्रेयोर्थानि विधीयन्ते परिप्राजेष्जन्मना ॥ १४ ॥
अपेतकाम्यकर्माणो यतयोऽन्येऽपि वा जनाः ।
सद्यः क्रमेण वा मुक्तिमाप्नुयुर्नात्र संशयः ॥ १५ ॥
पंचमीं भूमिमाद्भुतः ज्ञानोपासनकर्माभिः ।
शोकमोहादिनिर्मुक्तः सर्वदैव विराजते ॥ १६ ॥
न ज्ञानेन विनोपास्तिर्नोपास्त्या न विनेतरत् ।
कर्मापि तेन छेतुत्वं पूर्वपूर्वस्य कथ्यते ॥ १७ ॥
यद्वा यावन्न हि ज्ञानं तावन्नोपासनं मतम् ।
यावन्नोपासनं तावन्न ज्ञानं यः कथंयन ॥ १८ ॥

ज्ञानं यावन्न कर्मापि न तावन्भुष्यमीर्यते ।
 यावन्न कर्म तावथ्य न ज्ञानं साधुसंमतम् ॥ १९ ॥
 यावन्नोपासनं तावन्न कर्मापि प्रशस्यते ।
 यावन्न कर्मोपास्तिश्च न तावत्सात्त्विकी मता ॥ २० ॥
 ज्ञानोपासनकर्माणि सापेक्षाणि परस्परम् ।
 प्रयच्छन्ति परां मुक्तिं नान्यथेत्युक्तमेव ते ॥ २१ ॥
 अत्रेषु साधनेष्वेकं त्रिषु यत्किञ्चिदत्र यः ।
 त्यजेदसद्गुणक्या स नाश्रुवीत परामृतम् ॥ २२ ॥
 नानाविधानि ज्ञानानि नानाउपा उपस्तयः ।
 नानाविधानि कर्माणि श्रुत्यन्तादिषु संविदुः ॥ २३ ॥
 सम्बन्धस्तु त्रयाणां स्यादुच्यितः शिष्टवर्त्मना ।
 निपुणैश्च सुविज्ञेयमनुबन्धयतुष्टयम् ॥ २४ ॥
 अनुबन्धविरोधेन त्रयाणां येत्समुच्ययः ।
 कृतः स सधः प्राप्नोति तृप्तिं मानवपुंगवः ॥ २५ ॥
 अनुबन्धपरिज्ञानं विना मुक्त्यै प्रयत्नवान् ।
 न मुक्तिं विन्दते कोऽपि साधकादिविपर्ययात् ॥ २६ ॥
 भोगाधिकारी मोक्षं येत्कृत्वमिच्छेत्कदाचन ।
 अनुबन्धस्य विज्ञानं कथं नु स्यात्समंजसम् ॥ २७ ॥
 अधिकारानुगुण्येन सम्बन्धः परिकीर्तितः ।
 तत्सम्बन्धानुगुण्येन विषयश्च प्रकीर्तितः ॥ २८ ॥
 विषयानुगुणं प्रोक्तं प्रयोजनमतो बुधैः ।
 अनुबन्धाः सुविज्ञेया ज्ञानोपासनकर्मसु ॥ २९ ॥
 वार्त्ताश्रमाणां सर्वेषामनुष्ठेयेषु कर्मसु ।
 अविद्वान् संशयात्मा येदनुवर्तेत पूर्वकान् ॥ ३० ॥
 विद्वान् येत्संशयात्माभूथ्यास्त्रे स्वमतिनिश्चितम् ।
 आचरेत्तु न शिष्टस्यप्यबुधस्य पितुर्मतम् ॥ ३१ ॥
 स्वकूटस्थबुधाचारः साधुसंविदितो यद्वि ।

विद्वानपि त्यजेत्स्वीयं तद्विरुद्धमसंमतम् ॥ ३२ ॥

पूर्वाचारानुसरणं कर्ममात्रे नियम्यते ।

ज्ञानोपास्त्योस्त्वबाह्यत्वादन्यथाऽपि य युज्यते ॥ ३३ ॥

पूर्वकेष्वपि सांप्रयेषु स्वस्य युज्येत योगिता ।

अन्यथाऽपि य नैतेन प्रत्यवायः कियानपि ॥ ३४ ॥

यदि पूर्वविरोधेन कुर्यात्कर्माणि मानवः ।

स मूर्खो भवति क्षिप्रं प्रत्यवायी न संशयः ॥ ३५ ॥

नैमित्तिकानामकृतौ काम्यानां य न कश्चन ।

प्रत्यवायोऽत्र वाऽमुत्र लोके भवितुमर्हति ॥ ३६ ॥

नित्यानां त्वकृतावत्रामुत्र वा प्रत्यवायभाङ् ।

भवेदवश्यकार्यत्वादाश्रमव्युत्तिष्ठेत्तवे ॥ ३७ ॥

न स्यादकरणं छेतुरभावात्मतया ततः ।

नित्याकरणछेतुः प्राक्कर्म येत्प्रत्यवायकृत् ॥ ३८ ॥

अकृतौ प्रत्यवायस्य श्रवणं व्यर्थमेव तत् ।

पूर्वकर्मकृत्वादन्यकृत्स्यानवधारणात् ॥ ३९ ॥

अतो नाभावता युक्ता नित्यकर्माकृतेर्यथा ।

निषिद्धाश्रयणं भावस्तथैवाकरणं मतम् ॥ ४० ॥

विछित्ताकरणस्यापि भावात्मत्वोररीकृतेः ।

आस्तिकत्वमिह प्राडुरन्यथा नास्तिकत्वतः ॥ ४१ ॥

पूर्वकर्मकृत्स्यापि नित्याकरणकर्मणः ।

पापस्य दुःखछेतुत्वं पृथगेवावधार्यते ॥ ४२ ॥

अज्ञानाद्विहिते लुप्ते ज्ञानाद्वा कर्माणि स्वके ।

प्रायश्चित्ती भवेन्मर्त्या लभेदुर्जन्म वा पुनः ॥ ४३ ॥

बुद्धिपूर्वं त्यजन्नित्यमनुतापविवर्जितः ।

अनाश्रमी नरो धीरं शौर्यं नरकं व्रजेत् ॥ ४४ ॥

शुवन्मुक्तस्य नित्येषु यदि लुप्तानि कानिचित् ।

न तेन प्रत्यवायोऽस्ति कैश्चित्स्वाश्रमसिद्धितः ॥ ४५ ॥

प्रायश्चित्तनिवर्त्यानि निषिद्धायरणानि च ।
 प्रायश्चित्तमकुर्वन्तमपि विम्बन्ति नैव तम् ॥ ४६ ॥
 कर्म शुद्धमशुद्धं च द्विविधं प्रोच्यते श्रुतौ ।
 तत्राशुद्धेन बन्धः स्यान्मोक्षः शुद्धेन देहिनाम् ॥ ४७ ॥
 अशुद्धं च तथा प्रोक्तं पुण्यं पापमिति द्विधा ।
 परस्परं न बाधोऽस्ति तयोस्त्राविरोधतः ॥ ४८ ॥
 सुभट्टुःषे समस्तस्य जन्तोर्थाभ्यां प्रसिध्यतः ।
 तयोर्न वशमागच्छेच्छुद्धमात्रेण संस्थितः ॥ ४९ ॥
 शुद्धं नित्यमनन्तं यत्सत्यं कर्म निगद्यते ।
 नित्यशुद्धविमुक्तात्मसाक्षात्कारार्थकं विदुः ॥ ५० ॥
 विशुद्धैः कर्मभिः शुद्धानीन्द्रियाणि भवन्त्यलम् ।
 छन्द्रेषु विशुद्धेषु मनः शुद्धं स्वतो भवेत् ॥ ५१ ॥
 शुद्धे मनसि ज्ञोऽपि विशुद्धो ब्रह्मलोकताम् ।
 उपेत्य देवलानन्दं निष्कलं परमश्रुते ॥ ५२ ॥
 बाह्यमाभ्यन्तरं येति शुद्धं कर्म द्विधीयते ।
 बाह्यं स्नानादि नित्यं स्याद्दधानाद्याभ्यन्तरं परम् ॥ ५३ ॥
 अतः शुद्धेरशुद्धानां नाशो भवितुमर्हति ।
 न शुद्धव्यतिरेकेण प्रयत्नान्तरमिष्यते ॥ ५४ ॥
 विशुद्धकर्मनिष्ठास्ते यतथोऽन्येऽपि वा जनाः ।
 अत्रैव परिमुच्यन्ते स्वातन्त्र्येण परामृतात् ॥ ५५ ॥
 आरुढः पंचमीं भूमिं शुद्धेनैवावतिष्ठते ।
 अतोऽत्र मतिमान्नित्यं पंचम्यभ्यासमाचरेत् ॥ ५६ ॥
 छन्द्रेयाणि विशुद्धान्यशुद्धानां विवर्जनात् ।
 शुद्धानामभ्यनुष्ठानाद्धीमांस्तानि न विश्वसेत् ॥ ५७ ॥
 अशुद्धेषु प्रवर्तेरन् पूर्ववासनया स्वतः ।
 तेभ्यो नियम्य शुद्धेषु नित्यं तानि प्रवर्तयेत् ॥ ५८ ॥
 छन्द्रेयाणां च मनसः प्रसादं शुद्धकर्मभिः ।
 उपलभ्यापि दुर्बुद्धिरशुद्धेऽपि प्रवर्तते ॥ ५९ ॥

प्रसन्नमनसः स्वास्थ्यात्सुखं किञ्चित्प्रजायते ।
 तावन्मात्रेण तुमस्तु क्रमेणार्धः पतेन्नरः ॥ ६० ॥
 तृप्तिरल्पसुखप्राप्तौ मडानर्थैककारणम् ।
 अतस्तृप्तिमनाप्यैव शुद्धं नित्यं समाचरेत् ॥ ६१ ॥
 यथा विषयभोगेषु विना तृप्तिं पुनः पुनः ।
 प्रवर्तते तथा नित्यं यः शुद्धेषु स बुद्धिमान् ॥ ६२ ॥
 शुद्धं शुद्धेन वर्धते शुद्धः शुद्धं ततो व्रजेत् ।
 अशुद्धमप्यशुद्धेनाशुद्धोऽशुद्धं तथा नरः ॥ ६३ ॥
 यदेन्द्रियमनःप्राणाः शान्ताः सुखाविवाभवन् ।
 शुद्धाशुद्धोभयातीतस्तदा तृप्तिं परां व्रजेत् ॥ ६४ ॥
 यावन्नेन्द्रियसंशान्तिर्यावन्न मनसोऽप्ययः ।
 यावन्न प्राणशान्तिश्च तावच्छुद्धं समाचरेत् ॥ ६५ ॥
 परस्परोपयोगित्वाद्बाह्याभ्यन्तरशुद्धयोः ।
 वियोगो नैव कार्योऽत्र बुधैरादेऽभोयनात् ॥ ६६ ॥
 यः शुद्धपक्षो ऽंसः स ऊर्ध्वं गच्छति याम्बरे ।
 अशुद्धपक्षः श्येनस्तु व्योमगोऽपि पतत्यधः ॥ ६७ ॥
 छिन्नैकपक्षो ऽंसोऽपि नोर्ध्वं गन्तुमितीऽर्हति ।
 अतः शुद्धद्वयं मुष्यं साधनं मुक्तये विदुः ॥ ६८ ॥
 यद्यथाभ्यन्तरं शुद्धं बाह्यशुद्धनिवर्तकम् ।
 भवत्येतेन साम्यं न तयोरिति य केचन ॥ ६९ ॥
 तथाऽपि बाह्यविलयसमकालवयात्परम् ।
 आभ्यन्तरं समं तेन बाह्येन स्यात्स्वकर्मणाम् ॥ ७० ॥
 आभ्यन्तरं य तच्छुद्धं कर्म द्विविधमुच्यते ।
 सम्प्रज्ञातसमाध्याप्यमसम्प्रज्ञातनाम य ॥ ७१ ॥
 श्रुवन्मुक्तोः पुरावृत्तमाद्यं कर्म स्वमानसम् ।
 पुरा विदेऽभुक्तोस्तु वृत्तमन्यत्स्वमानसम् ॥ ७२ ॥
 मानसत्वात्समाधेश्च कर्मत्वोक्तिर्न दूष्यते ।

अनन्यविषयत्वाच्च तत्कलं नैव नश्चरम् ॥ ७३ ॥

अन्तःशुद्धिर्बलिःशुद्धिं यथा नृणांमपेक्षते ।

बलिःशुद्धिस्तथैवान्तःशुद्धिं य नियमेन छि ॥ ७४ ॥

यस्य कर्मसु शुद्धेष्वप्यौदासीन्यं विजायते ।

तस्यैव जन्मसांकर्यमनुमेयं विपश्चिता ॥ ७५ ॥

विरोधो जायते यस्य ज्ञानकर्मसमुच्चये ।

तस्यैव जन्मसांकर्यमनुमेयं विपश्चिता ॥ ७६ ॥

यः श्रौतं कर्म छित्त्वान्यत्तान्त्रिकं समुपाश्रयेत् ।

तस्यैव जन्मसांकर्यमनुमेयं विपश्चिता ॥ ७७ ॥

यश्चान्तरं य तत्कर्म मन्यते मन्गोचरम् ।

तस्यैव जन्मसांकर्यमनुमेयं विपश्चिता ॥ ७८ ॥

अशुद्धकर्मनिष्ठः सन् शुद्धं निन्दति यः सदा ।

तस्यैव जन्मसांकर्यमनुमेयं विपश्चिता ॥ ७९ ॥

शुद्धं पश्यति यः शान्तमक्षिरोगीव भास्करम् ।

तस्यैव जन्मसांकर्यमनुमेयं विपश्चिता ॥ ८० ॥

विशुद्धवंशप्रभवं मलामतिं

विशुद्धबाल्यान्तरकर्मभास्वरम् ।

विशुद्धवेदान्तरुस्यवेदिनं

विद्वेष्टि यः संकर एव नेतरः ॥ ८१ ॥

अशुद्धवंशप्रभवं सुदुर्मतिं

स्वशुद्धकर्मद्वयनष्टतेजसम् ।

अशुद्धतन्त्रार्थविदं नराधमं

यः श्लाघते संकर एव नेतरः ॥ ८२ ॥

एति सूर्यगीतायां द्वितीयोऽध्यायः ॥

॥ अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

अथातः सम्प्रवक्ष्यामि ममान्तर्यामिणां शिवम् ।

यः सर्वकर्मणां साक्षी निर्लेपः प्रभुरीश्वरः ॥ १ ॥

त्रिनेत्रं नीलकण्ठं यं साम्बं मृत्युञ्जयं हरम् ।

ध्यात्वा संसृतिभोक्षः स्थात्तं नमामि मलेश्वरम् ॥ २ ॥
 सर्वेषां कर्मणामेकः कृलदाता य उच्यते ।
 स एव मूड ईशानः सर्वज्ञः सर्वशक्तिमान् ॥ ३ ॥
 यस्य स्मरणमात्रेण निवर्तन्तेऽपिलापदः ।
 सम्पदश्चेह लभ्यन्ते सोऽन्तर्यामी शिवो हरः ॥ ४ ॥
 येनैव सृष्टमपिलं जगद्वैतव्यरायरम् ।
 यस्मिंस्तिष्ठति नश्यत्यधेष अेको मलेश्वरः ॥ ५ ॥
 यं नमन्ति सुराः सर्वे स्वस्वाभीष्टप्रसिद्धये ।
 स्वातन्त्र्यं यस्य सर्वत्र सोऽन्तर्यामि मलेश्वरः ॥ ६ ॥
 उमार्धविग्रहः शम्भुः त्रिनेत्रः शशिशेखरः ।
 गंगाधरो महादेवः सोऽन्तर्यामि दयानिधिः ॥ ७ ॥
 श्रुतिस्मृतिपुराणेषु यस्यैवाधिक्यमिष्यते ।
 यस्याधिक्यस्मृतेर्भुक्तिः सोऽन्तर्यामी पुरातनः ॥ ८ ॥
 यन्नामजपमात्रेण पुरुषः पूज्यते सुरैः ।
 यमाहुः सर्वदेवेशं सोऽन्तर्यामी गुह्यतमः ॥ ९ ॥
 यदाभ्यामृतपानेन संतृप्ता मुनयोऽपिलाः ।
 न वाञ्छन्ति मलाभोगान् सोऽन्तर्यामी जगत्पतिः ॥ १० ॥
 अरुण उवाच -
 सद्गुरो भास्कर श्रीमन् सर्वतत्त्वार्थकोविद ।
 श्रुतिस्मृतिपुराणेषु ह्यन्तर्याम्यन्यथा श्रुतः ॥ ११ ॥
 सत्यं ज्ञानमनन्तं यत्प्रसिद्धं ब्रह्म निष्कलम् ।
 निर्गुणं निष्कियं शान्तं केवलं सर्वगं परम् ॥ १२ ॥
 तदेव सर्वान्तर्यामी श्रुतं सर्वान्तरत्पतः ।
 वरेण्यं सवितुस्ते य गाथत्र्यां तद्धि कथ्यते ॥ १३ ॥
 अशरीरस्य तस्यैव ह्यादिमध्यान्तवर्जनात् ।
 आकाशवद्विभूतेन सर्वान्तर्यामितोयिता ॥ १४ ॥
 शिवस्य सशरीरस्य साम्भस्य सगुणस्य तु ।
 अविभुत्वेन सा नैव युज्यते भास्कर प्रभो ॥ १५ ॥

सगुणैकप्रधानैश्च विशिष्टाद्वैतवादिभिः ।

कैश्चिद्ब्रह्महरीशानामन्तर्यामित्वमुच्यते ॥ १६ ॥

सर्वज्ञत्वादधिर्माणां समत्वं च त्रिमूर्तिषु ।

मत्त्वैवोपासते विप्राः ते गायत्रीपरायणाः ॥ १७ ॥

केचिद् द्रुहिण एव स्यादन्तर्यामी वाऽपतिः ।

नान्यौ हरिहरौ कर्मप्रसिद्धेरिति वै विदुः ॥ १८ ॥

केचित्तु विष्णुरेव स्यादन्तर्यामी रमापतिः ।

न विधीशौ परोपास्तप्रसिद्धेरिति वै विदुः ॥ १९ ॥

केचिन्मय शिव ऐकः स्यादन्तर्यामी ल्युमापतिः ।

नान्यौ ब्रह्महरी ज्ञानप्रसिद्धेरिति संविदुः ॥ २० ॥

त्वद्गुक्तरीत्या त्वाधिष्ठयं ज्ञानोपासनकर्मसु ।

कर्मणोऽवगतं तेन विधेरेव प्रसिध्यति ॥ २१ ॥

अेष पक्षः समीचीनस्तव नैव भविष्यति ।

तस्मादनिश्चितार्थं मां कुरुष्वसंशयं प्रभो ॥ २२ ॥

सूर्य उवाच -

सम्यक्पृष्टं त्वया धीमन्नरुण शृणु सादरम् ।

वक्ष्यामि निश्चितार्थं ते श्रुतिस्मृत्यादिभिः स्फुटम् ॥ २३ ॥

अन्तर्यामी द्विधा प्रोक्तः सगुणो निर्गुणोऽपि च ।

यरस्य केवलं त्वाधश्चरस्थान्योऽयरस्य च ॥ २४ ॥

अहं हि यर एवास्मि मदन्र्यामिणावुभौ ।

गायत्र्यां यावगन्तव्यौ देवौ सगुणनिर्गुणौ ॥ २५ ॥

निर्गुणश्चावगन्तव्यः सगुणद्वारतोऽभिलैः ।

अतोऽभ्रुवं शिवं साक्षान्मदन्र्यामिणां तव ॥ २६ ॥

कारणात्वं यथा सिद्धं ब्रह्मणः परमात्मनः ।

यथा शिवस्य साम्भस्य कार्यत्वं च सतां मतम् ॥ २७ ॥

तथा शिवस्य हेतुत्वं विष्णोः कार्यत्वमप्यथ ।

विष्णोश्च हेतुतां तद्द्विधैर्विद्धि च कार्यताम् ॥ २८ ॥

ब्रह्मा विष्णुः शिवो ब्रह्म व्युत्तरोत्तरहेतवः ।
 इति जानन्ति विद्वांसो नेतरे मायया वृताः ॥ २९ ॥

विशिष्टाद्वैतिनो वाङ्मये सगुणैकात्मिमानिनः ।
 अशरीरानभिज्ञत्वान्मायापरवशा ध्रुवम् ॥ ३० ॥

सर्वज्ञत्वाद्विधर्माणां कथं साम्यं त्रिमूर्तिषु ।
 त्रयाणां य गुणानां हि वैषम्यं सर्वसंमतम् ॥ ३१ ॥

गुणत्रयवशात्तेषां वैषम्यं विद्धि सुस्थितम् ।
 ब्रह्मा हि राजसः प्रोक्तो विष्णुस्तामस उच्यते ॥ ३२ ॥

रुद्रः स सात्त्विकः प्रोक्तः मूर्तिवर्णैश्च तादृशाः ।
 चित्स्वरूपानुभूत्या य तारतम्यं निगद्यते ॥ ३३ ॥

निर्विशेषपरब्रह्मानन्यत्वेन तु ते समाः ।
 तथाऽपि शिवशब्दस्य परब्रह्मात्मकत्वतः ॥ ३४ ॥

साक्षिणा निर्विकारेण चिन्मात्रेण महात्मना ।
 सदाशिवेन नित्येन डेवलेन समो न हि ॥ ३५ ॥

साम्भस्य यन्द्रयूयस्य नीलकण्ठस्य शूलिनः ।
 उत्कर्षोऽस्ति स्वतःसिद्धः किं मया प्रतिपाद्यते ॥ ३६ ॥

आदौ मां जनयामास ब्रह्मा साक्षाद्यतुर्मुष्णः ।
 यथा तथा विरिचिं तं श्रीमान्नारायणो हरिः ॥ ३७ ॥

यतोऽभवन्महाविष्णुर्ममारुण पितामहः ।
 ततो मे सुप्रसिद्धभूत्सूर्यनारायण अल्पा ॥ ३८ ॥

नैतेन सकलेशस्य प्रपितामहतावशात् ।
 सर्वोत्कृष्टत्वसंसिद्ध्या लुप्यते ह्यान्तरात्मना ॥ ३९ ॥

अथ वा योगवृत्त्या स्याच्छिवो नारायणाभिधः ।
 तद्दृष्टिर्मयि कर्तव्योपासकरिति सन्मतम् ॥ ४० ॥

कर्मोपासनभोधेषु ब्रह्मविष्णुशिवाः कृमात् ।
 प्रसिद्धा इति संत्यज्य धियं शृणु वयो मम ॥ ४१ ॥

त्रिषु त्रयः प्रसिद्धाः स्युस्तारतम्येन यारुण ।
 काम्यकर्मप्रधानोऽस्ति स्वयंभूश्चतुराननः ॥ ४२ ॥

नैमित्तिकप्रधानस्तु विष्णुः कमललोचनः ।

नित्यकर्मप्रधानः स शिवः साक्षात्त्रिलोचनः ॥ ४३ ॥

मूर्त्युपास्तौ विधिमुप्यस्त्वंशोपास्तौ हरिर्मतः ।

निरंशोपासने मुप्यो नीलकण्ठो हरो मतः ॥ ४४ ॥

ज्ञाने श्रवणजे ब्रह्मा विज्ञाने मननोदिते ।

विष्णुः स सम्यग्ज्ञाने तु निदिध्यासनजे शिवः ॥ ४५ ॥

अत्रैवं सति कस्याभूदाधिक्यभरुणाधुना ।

त्वमेव सम्यगालोच्य विनिश्चिनु मडामते ॥ ४६ ॥

पुरा कश्चिन्महाधीरः शिवभक्ताग्राणीर्द्विजः ।

शिवाभ्याजपसंसक्तश्चयार भुवि निस्पृहः ॥ ४७ ॥

स्वाभ्रमाचारनिरतो भस्मरुद्राक्षभूषणः ।

सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञः कामक्रोधादिवर्जितः ॥ ४८ ॥

शमादिषट्कसम्पन्नः शिवभक्तजनादरः ।

शिवस्य वैभवं स्मृत्वा श्रुतिस्मृतिपुराणगम् ॥ ४९ ॥

सर्वेश्वरस्य साम्बस्य त्रिनेत्रस्य दयानिधेः ।

सदाशिवस्य माहात्म्यं स्वत अवेदमब्रवीत् ॥ ५० ॥

पश्चादित्यो वरिष्ठाः क्षितिगतमनुजस्तेभ्य अवेन्द्रमुप्यः

देवास्तेभ्यो विधाता हरिरपि य ततः शङ्करो यस्त्रिनेत्रः ।

नान्योऽस्माच्छंकरात्तु श्रुतिषु निगदितो वा वरिष्ठः समो वा

सर्वान्विष्णुवाटिकांस्तं न हि वयमधुना नूनमेवाश्रयामः ॥ ५१ ॥

मूलाधारे गणेशस्तदुपरि तु विधिर्विष्णुरस्मात्ततोऽयं

रुद्रस्थाने यतुर्थे श्रुतिरपि य तथा प्राड शान्तं यतुर्थम् ।

अस्मादन्यः शिवोऽस्ति त्रिपुरहर एतो वा सदाधः शिवोऽस्ति

स्वस्थोऽयं द्वादशान्तप्रबलनटनकृष्यापि साक्षात्सभेशः ॥ ५२ ॥

रौद्री शक्तिस्तथा स्याद्यथमपि य हरिः शाक्त अयं विरिंथो

मन्तव्यो वैष्णवोऽमी सनकमुपमडाब्राह्मणा ब्राह्मणाश्च ।

तस्मादेवं विभक्ते न हि भवति हरेरंशितांशांशिभावे

साक्षादप्यत्र नित्यं परमशिवमहं यांशिनं तं नमामि ॥ ५३ ॥

शम्भोरन्यत्र पश्याम्यडमिड परमे व्योम्नि सोमाश्छुतौ वा
 यस्यैवैतेन भासा जगदभिलमिदं भासते यैत्यरुपम् ।
 यच्छीर्षाङ्घ्री दिदृक्षु द्रुडिणामुररिपु सर्वशक्त्याप्य दृष्ट्वा
 भेदन्तौ जग्मतुस्तं परमशिवममुं त्वां विना कं नु वन्दे ॥ ५४ ॥

यं विषणुर्नावपश्यत्यभिलजनभयध्वंसकं काशिकायां
 विंगं योपास्तं इत्याप्यधिकसितरुद्राक्षसंभूषितः सन् ।
 जाबालेये बृहत्याप्यथ हरिजनिता श्रूयते सोम ऐकः
 पायाश्छुत्यन्तसिद्धो जनिमृतिभयभृत्संसृतेस्तारको माम् ॥ ५५ ॥

मध्ये को वाऽधिकः स्याद्द्रुडिणो हरिडराणामिति प्रश्नपूर्वं
 ब्रह्मादौ पैप्पलादं भलु वदति मडान्द्रुद्र एवाधिकः स्यात् ।
 इत्युक्त्वा शारभाभ्ये श्रुतिशिरसि नमश्चास्तु रुद्राय तस्मै
 स्तुत्तवैवं ध्येयमाड त्रिपुरडरमुमाकांतमेकं भजेऽडम् ॥ ५६ ॥

ध्याता रुद्रो रमेशो हरिरपि तु तथा ध्यानमेकः शिवस्तु
 ध्येयोऽथर्वश्रुतेः सा निभिलरसवती या समामा शिभाभूत् ।
 ध्येयश्चिन्मात्र ऐकः परमशिव इतो वा चिदंशत्व-
 मस्य ध्यातुः स्यान्न त्वमुष्य प्रकृतिभयमनोवृत्तिरुपस्य विषणोः ॥ ५७ ॥

ऐको रुद्रो मडेशः शिव इति य मडादेव ऐवैष सर्व
 व्यापी यः श्रूयतेऽस्मिंश्छुतिशिरसि तथाथर्वशीर्षाभिधे य ।
 देवाः सर्वे यदन्तस्थितिजुष इड ते विषणुपूर्वास्ततोऽन्यः
 को वाऽस्याद्व्यापकोऽस्मान्निरतिशययिदाकाशरुपान्मडेशात् ॥ ५८ ॥

नाभौ ब्रह्माणमुक्त्वा हरिमपि डृदये रुद्रमेनं भ्रुवोस्त-
 न्मध्ये श्रुत्यन्त एवंप्रणवविवरणो नारसिंहाभिधे य ।
 विज्ञेयः सोऽयमात्मा शिव इति य यतुर्थाऽद्वितीयः
 प्रशान्तश्चेत्याडान्ते प्रजेशस्त्रिदशपरिपदस्तत्स इशः प्रपूज्यः ॥ ५९ ॥

डेवल्यं प्राप्नुयात्कः पुरुष इड शिवं डेवलं त्वां विडाय
 स्वामिन्नीशं तथान्यं जगति सदसतोऽत्र विषणोर्विधेर्वा ।
 चिन्मात्रः प्रत्यगात्मा त्वमसि भलु सदा पूर्वं ऐकः शिवोऽत-
 स्त्वामेवैकं भजेऽडं सततमपि जगत्साक्षिणं निर्विशेषम् ॥ ६० ॥

सूर्य उवाच -
 एवंप्रणवस्य माडात्स्ये सर्वश्रुत्यन्तनिश्चिते ।

ઉદ્ભવેત્સંશયઃ કસ્ય કો મુચ્યેત સંશયાત્ ॥ ૬૧ ॥

અતોરુણ મહાપ્રાણ મુખ્યાન્તર્યામિણં મમ ।

ત્રિનેત્રં ભજ કૈવલ્યસંસિદ્ધૈ પરમેશ્વરમ્ ॥ ૬૨ ॥

॥ ઇતિ સૂર્યગીતાયાં તૃતીયોઽધ્યાયઃ ॥

॥ અથ ચતુર્થોઽધ્યાયઃ ॥

સૂર્ય ઉવાચ -

અથાતઃ સમ્પ્રવક્ષ્યામિ તસ્યાન્તર્યામિણો ગુરોઃ ।

જગત્સૃષ્ટ્યાદિકર્માણિ લીલારૂપાણિ સુપ્રત ॥ ૧ ॥

આદૌ જગત્સસર્જેદં પંચીકરણકર્મણા ।

યઃ સ ઈશો મહામાયઃ સર્વજ્ઞઃ સર્વશક્તિમાન્ ॥ ૨ ॥

ચતુર્વિધેષુ ભૂતેષુ નિજમાયાવશીકૃતાન્ ।

જીવાન્ પ્રવેશયિત્વાનનુપ્રવિવેશ સ્વયં વશી ॥ ૩ ॥

લીલારૂપમપીદં ચ કર્મ તસ્ય મહેશિતુઃ ।

પ્રારબ્ધકર્મજં જ્ઞેયમાધિકારિકતાવશાત્ ॥ ૪ ॥

સ જ્યાદિકારિકઃ શ્રેષ્ઠઃ પૂર્વ જીવત્વમાગતઃ ।

સમુચ્ચયાદભૂદીશો જ્ઞાનોપાસનકર્મણામ્ ॥ ૫ ॥

પ્રાક્કલ્પાધિકૃતો દેવઃ સ્વારબ્ધક્ષપણાત્સ્વયમ્ ।

અપહાય નિજાં માયાં પ્રાપ્તવાન્ પરમં પદમ્ ॥ ૬ ॥

અથ તામાશ્રિતો જીવઃ કલ્પાદૌ પૂર્વવલ્ક્રમાત્ ।

સૃષ્ટ્વા સર્વાધિકારી સન્ જગત્પાતિ ચ હન્તિ ચ ॥ ૭ ॥

ક્રિયમાણતયા તેન નિયમેનૈવ કર્મણામ્ ।

ત્રયાણાં તસ્ય કર્મિત્વમીશસ્યાપ્યુપપદ્યતે ॥ ૮ ॥

જીવન્મુક્તસમાનત્વં યતસ્તસ્યાવગમ્યતે ।

અતઃ પ્રારબ્ધકર્મિત્વં અવશ્યં તસ્ય સિદ્ધયતિ ॥ ૯ ॥

બ્રહ્મવિત્ત્વં હિ તસ્ય સ્યાન્ન તુ બ્રહ્મત્વમીશિતુઃ ।

સૃષ્ટ્યાદિકર્મકર્તૃત્વદર્શનાન્માયયાડપિ વા ॥ ૧૦ ॥

જીવસૃષ્ટ્યાદિકર્તૃત્વં બ્રહ્મણોઽપિ વર્તતે ।

तथापि पूर्वकर्मित्वं तस्य न श्रूयते क्वचित् ॥ ११ ॥
 कर्मणः प्रागभावात्वाद्भावात्वाद्ब्रह्मणो विभोः ।
 पूर्वकर्मवतो हि स्यात्कर्म प्रारब्धसंज्ञितम् ॥ १२ ॥
 सृष्ट्यादिकर्मबद्धत्वे तस्य मायावशात्पतः ।
 वश्यमायत्ववयनं व्यर्थमेवेति चेन्न च ॥ १३ ॥
 स्वाधिकारावसाने हि कैवल्यं नोपरुध्यते ।
 अतस्तस्य प्रसिद्धं तद्दृश्यमायत्वमर्थवत् ॥ १४ ॥
 स्थितौ तु तस्य मायित्वं कामित्वादिवद्विध्यते ।
 न धनित्वादिवत्कर्म पारवश्यान्निरन्तरम् ॥ १५ ॥
 जगद्भ्रतसृष्टिकर्म स्यात्स्वप्नवत्स्थितिकर्म च ।
 जगत्प्रलयकर्म स्यात् सुप्तवत्तस्य मायिनः ॥ १६ ॥
 अवस्थात्रयवत्त्वेन कर्मत्रितयवत्तया ।
 शरीरत्रयवत्त्वेन जिवः सोऽपीति केचन ॥ १७ ॥
 तद्युक्तं पुरा जिवोऽप्यथ ब्रह्मात्मवित्तया ।
 सर्वज्ञत्वादिसम्पत्त्या स हि जिवविलक्षणः ॥ १८ ॥
 जिवन्मुक्तसमानत्वान्न कर्मत्रयमीशितुः ।
 प्रारब्धमात्रबद्धत्वाद्दधिकारवशाद्विदुः ॥ १९ ॥
 अधिकारावसाने तद्ब्रह्मत्वं सम्भविविध्यति ।
 एति वेदान्तसिद्धेऽर्थे व्यभिचारः कुतो भवेत् ॥ २० ॥
 ब्रह्मैवैकमकर्मोक्तं श्रुतिभिः स्मृतिभिश्च तत् ।
 एशस्य कर्मतोऽस्ति श्रूयते ज्यौपयारिकी ॥ २१ ॥
 स कर्मत्वेऽपि तस्य स्यात्कर्मभोगकतेशितुः ।
 संयितागामिडीनत्वात्सर्वज्ञत्वाच्च सत्तम ॥ २२ ॥
 एश्वरब्रह्मणोर्बेदं सकर्माऽकर्मताद्विभिः ।
 सुप्रसिद्धमपह्नोतुं कः समर्थोऽस्ति मानतः ॥ २३ ॥
 एश्वरस्याप्यकर्मत्वं यद्वि ब्रूयान्निरंकुशम् ।
 स द्वैती न कदाप्यस्मात्संसारान्मुक्तिमाप्नुयात् ॥ २४ ॥

यतस्तत्पदवाच्योऽर्थः स लेय एति कथ्यते ।
 अतस्तस्य न नित्यत्वं नाकर्मत्वं च युज्यते ॥ २५ ॥
 अनध्यस्तात्मभावेन न देहेनैव कश्चन ।
 व्याप्रीयेत ततश्च स्याद्देहीशो ध्यानसंयुतः ॥ २६ ॥
 स्वदेहेऽपीश्वरस्यास्ति नाध्यासः पारमार्थिकः ।
 प्रातिभासिकमाश्रित्य स्रष्टृत्वादि निगद्यते ॥ २७ ॥
 देहाध्यासस्य सत्यस्य न कदाप्यस्ति संगतिः ।
 प्रागीशदेहाभावेन देहाभावेन याऽप्यये ॥ २८ ॥
 जगत्प्रलयकाले स निर्व्यापारोऽपि सुभवत् ।
 अध्यासभीजवत्त्वेन पुनः सृष्टौ प्रवर्तते ॥ २९ ॥
 यतुर्युगसङ्क्रान्ते विधातुर्द्धि निशोच्यते ।
 तदा सुमस्य तस्यापि ज्वस्येव सभीजता ॥ ३० ॥
 तथा विष्णोर्युगाः प्रोक्तास्तस्माच्छतगुणाधिकाः ।
 तथा शिवस्य तस्माच्च विष्णोः शतगुणाधिकाः ॥ ३१ ॥
 अेवं कालैरवच्छिन्नांस्तारतम्येन ज्ववत् ।
 ईश्वरांस्तान् कथं ब्रूयां देहकर्मदिवर्जितान् ॥ ३२ ॥
 व्यष्टिदेहत्रयं स्वीयं मत्वा ज्ववत्रयं यथा ।
 पारमार्थिकसंसारनिबद्धं कर्मितामगात् ॥ ३३ ॥
 समष्टिदेहत्रितयं तथा मत्वेश्वरत्रयम् ।
 प्रातिभासिकसंसारनिबद्धं कर्मितामगात् ॥ ३४ ॥
 शुद्धसत्त्वप्रधानायां मायायां प्रतिबिम्बितः ।
 ईश एतुच्यते तस्य निरुपाधिकता कथम् ॥ ३५ ॥
 औपाधिकस्य नित्यत्वं कथं वाच्यं मनीषिभिः ।
 अनित्यस्य च नैष्ठर्भ्यं कथं भवितुमर्हति ॥ ३६ ॥
 ब्रह्मण्यारोपितो भ्रान्तैरीशाप्यः सर्वसृष्टिकृत् ।
 आत्मयोगिभिरभ्रान्तैः स भवत्यवरोपितः ॥ ३७ ॥
 अविधातिभिरान्धस्य स्थाणौ शोरवदीश्वरः ।
 प्रतिभाति परब्रह्मण्यमले स्वात्मरूपिणि ॥ ३८ ॥

सद्यो मुमुक्षुदृष्ट्या छि नेश्वरस्यास्ति सत्यता ।
अतो विवर्तवाद्योऽयं सुतरामुपयुज्यते ॥ ३९ ॥
परिणामेऽप्यनित्यत्वसंसिद्धेरीश्वरस्य च ।
अद्वैतब्रह्मनिष्ठत्वं श्रोतुर्जुवस्य सम्भवेत् ॥ ४० ॥
अधिकारिविभेदेन वादास्ते मतात्रयः ।
तत्रोत्तमाधिकारी स्यात्स्थूलवन्नीशो विवर्तताम् ॥ ४१ ॥
शुभे तु परिणामित्वं शूलवन्नेवोत्तमोत्तमः ।
कीटवद्भृङ्गप्रेषा परिणामे विमोक्षतः ॥ ४२ ॥
शुभस्येश्वरताऽवामौ क्वमुक्तिर्हि सिध्यति ।
अतोऽस्य सद्यो मुक्त्यर्थं ब्रह्मतावामिरीर्यते ॥ ४३ ॥
तुरीयः पंचमो वाऽऽस्तामीश्वरः षष्ठ एव वा ।
तस्मादतीतं ब्रह्मेति सिद्धान्ते कोऽनुसंशयः ॥ ४४ ॥
ईश्वरे तिष्ठति ब्रह्म ब्रह्मणीशश्च तिष्ठति ।
अत एकत्वमेव स्याद्द्वयोरिति न तर्क्यताम् ॥ ४५ ॥
ब्रह्मण्येवेश्वरः प्रोक्तो न तु ब्रह्मेश्वरे क्वचित् ।
विभोरविभुसंस्थत्वासंभवात्परमात्मनः ॥ ४६ ॥
ब्रह्मक्षत्रमुभे यस्य श्रुत्या भवत ओदनः ।
यस्योपसेचनं मृत्युः स यत्र ब्रह्मणीर्यते ॥ ४७ ॥
तदेतादृशमित्यत्र को वेदेदन्तयाव्ययम् ।
अभाण्डं निर्गुणं ब्रह्म निराधारं परं भडत् ॥ ४८ ॥
परब्रह्मांशभूतोऽपि परमः पुरुषोत्तमः ।
ईश्वरादधिकः प्रोक्तः किं पुनर्ब्रह्म केवलम् ॥ ४९ ॥
कारणं जगतामीशो शुवानां ब्रह्म कारणम् ।
एवं सतीशब्रह्मैक्यं व्यवहारे कथं भवेत् ॥ ५० ॥
ईशस्य कर्मितायां छि पुण्यं पापं च संभवेत् ।
सुभं दुःभं च तेनैव शुभत्वमिति रेच्छृणु ॥ ५१ ॥
ईशः प्रवर्तते पुण्यपापयोर्लोकसंग्रहात् ।

तथाऽपि सुभङ्गुभे स्तो नैवात्मज्ञानवत्तया ॥ ५२ ॥
 भ्रूणोऽप्यादिपापानि ह्यकरोद्विषणुरीदृशः ।
 न तैर्दुःखमभूत्तस्य सम्प्राप्तं पारमार्थिकम् ॥ ५३ ॥
 लोकाक्षेभ्योऽर्थात्त्वेन तद्धृताघस्य निन्दता ।
 न वाय्या न य तेनास्ति श्रवत्वं तस्य सर्वथा ॥ ५४ ॥
 ऋगादिवेदकर्ताऽपि स यथोक्तं समाचरेत् ।
 अन्यथा सम्प्रसज्येत ह्यप्रामाणिकतेःशितुः ॥ ५५ ॥
 संसिद्धे शास्त्रकर्तृत्वे न कारयितृता वयः ।
 व्यर्थमेवेति येनैष दोष एव विचारणे ॥ ५६ ॥
 श्रवस्य कर्तृतायां हि स्यात्कारयितृतेःशितुः ।
 शास्त्रस्य कर्मतायां तु मडेशस्यास्ति कर्तृता ॥ ५७ ॥
 नैतेन शास्त्रयोनित्वं निर्गुणस्यैव लीयते ।
 निर्गुणोऽभूत्शास्त्रस्य सगुणाद्व्यक्तिदर्शनात् ॥ ५८ ॥
 उपयर्थत एतस्य गुणिनः शास्त्रयोनिता ।
 यद्वाऽस्तामुभयोर्वेदवेदान्ताभ्यां य बीजता ॥ ५९ ॥
 न यैतेनास्ति कर्मत्वसाम्यं ब्रह्मेशयोस्तयोः ।
 कर्तुश्च कृतकर्तुश्च भेदोऽस्ति स्पष्ट एव हि ॥ ६० ॥
 कर्तृत्वं यस्य संसिद्धं कर्मित्वं तस्य सिद्ध्यति ।
 एत्यत्र संशयः को वा तद्ब्रह्मेशौ य कर्मिणौ ॥ ६१ ॥
 एति चेत्कर्मितेशस्य कामित्वादिवद्विष्यते ।
 ब्रह्मणोऽपि तु कर्मित्वं धनित्वादिवदित्यतः ॥ ६२ ॥
 परतन्त्रो मडेशः स्यात्स्वतन्त्रं ब्रह्म निर्गुणम् ।
 आधाराधेयभावेन कार्यकारणतया द्वयोः ॥ ६३ ॥
 कर्मित्वे ब्रह्मणः सिद्धे कथं नैर्गुण्यमीर्यते ।
 एति येनैष दोषोऽस्ति मायागुणविवर्जनात् ॥ ६४ ॥
 अदृश्याद्विभिर्विद्यागुणैरानन्दतादिभिः ।
 सगुणव्यपदेशः स्याद्ब्रह्मणस्तत्त्व एव सः ॥ ६५ ॥

जगत्संसारकर्तृत्वं यथा ज्ञवेशयोर्मतम् ।
 तथा ज्ञवेशकर्तृत्वं परस्य ब्रह्मणो मतम् ॥ ६६ ॥
 ब्रह्मणोऽन्यो न कर्ताऽस्ति प्राक्कर्मादिविवर्जनात् ।
 अनाद्यनन्तं ब्रह्मैकमकर्माकर्तृ ङीर्यते ॥ ६७ ॥
 कालत्रयेऽप्यकर्तृत्वं ब्रह्मणः सम्मतं यद्वि ।
 ज्ञवेशरयना न स्यात् जगत्संसारयोरपि ॥ ६८ ॥
 प्रत्यक्षसिद्धा रयना कर्तारं समपेक्षते ।
 अतोऽद्य कर्मकर्तृत्वाद्ब्रह्मणः कर्मितोचिता ॥ ६९ ॥
 कर्मित्वे ब्रह्मणोऽप्येवं किं वाच्यं ब्रह्मवेदिनः ।
 ब्रह्मीभूतो न कर्मा स्यादित्येतच्च न सिद्ध्यति ॥ ७० ॥
 यादृशं ब्रह्म निर्णीतं तद्भूतोऽपि य तादृशः ।
 एति निर्णय एव स्याद्युक्तेरपि समंजसः ॥ ७१ ॥
 कालत्रयेऽप्यकर्मित्वमकर्तृत्वमकालता ।
 कस्य चिद्ब्रह्मणोऽन्यस्य नीरूपस्यास्ति वस्तुनः ॥ ७२ ॥
 तत्र कालत्रयातीतं नेह ज्ञेयं विवक्षितम् ।
 प्रमेयत्वप्रमाणत्वप्रमातृत्वादिवर्जनात् ॥ ७३ ॥
 ये तु ब्रह्मेशज्ञाः सम्प्रोक्ताः कर्तृत्वसंयुताः ।
 विद्यया मायया ते हि कर्मिणोऽविद्ययापि य ॥ ७४ ॥
 कर्मिषु त्रिषु योक्तोषु ब्रह्मणः श्रेष्ठ्यदर्शनात् ।
 अकर्मत्वं श्रुतिस्मृत्योः प्रोच्यते युक्तमेव तत् ॥ ७५ ॥
 अन्तेन कर्मिणः श्रेष्ठ्यं संसिद्धमिति ये विदुः ।
 औदासीन्यं न तेषां स्याच्छ्रुतिस्मृत्युक्तकर्मसु ॥ ७६ ॥
 ज्ञानाद्युपास्तिरुत्कृष्टा कर्मोत्कृष्टमुपासनात् ।
 एति यो वेद वेदान्तैः स एव पुरुषोत्तमः ॥ ७७ ॥
 एति सूर्यगीतायां यतुर्थाऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

सूर्य उवाच -

अथातः सम्प्रवक्ष्यामि कर्मिश्रेष्ठस्य लक्षणम् ।
 यच्छ्रुत्वा नैव भूयोऽन्यच्छ्रोतव्यं तेऽवशिष्यते ॥ १ ॥
 यस्य दैतः स्वकीयोऽपि सर्वथा न प्रतीयते ।
 नेन्द्रियाणि च सर्वाणि स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ २ ॥
 यस्य प्राणाः प्रशान्ताः स्युर्मन आदीनि च स्वयम् ।
 अव्यक्तान्तानि सर्वाणि स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ ३ ॥
 बालोन्मत्तपिशाचादि चेष्टितान्यपि यत्र नो ।
 निष्ठाऽजगरवधस्य स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ ४ ॥
 नाडंभावश्च यस्यास्ति नेदंभावश्च कुत्रचित् ।
 सर्वद्वन्द्वविहीनात्मा स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ ५ ॥
 प्राग्बद्धोऽदं विमुक्तोऽद्यैत्येवं यस्य स्मृतिर्न य ।
 नित्यमुक्तस्वरूपः सन् स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ ६ ॥
 विदेहमुक्तो यः प्रोक्तो वरिष्ठो ब्रह्मवेदिनाम् ।
 अरूपनष्टचित्तासुः स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ ७ ॥
 कर्माणि यस्य सर्वाणि वासनान्नयजानि च ।
 अभवन्नपशान्तानि स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ ८ ॥
 कर्माणि कर्मिभिः शुद्धैरशुद्धान्युपमृद्य यः ।
 स कर्मब्रह्ममात्रोऽभूत् स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ ९ ॥
 ज्ञानिनामपि यः श्रेष्ठः सप्तर्षी भूमिकां गतः ।
 उपासकानां यश्चैकः स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ १० ॥
 यः सर्वैः पीडितोऽपि स्यान्नविकारोऽपि पूजितः ।
 सुभट्टुःषे न यस्य स्तः स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ ११ ॥
 यः सर्वैर्मनुजैः पूज्यो यः सर्वैश्च सुरासुरैः ।
 ब्रह्मविष्णुशिवैर्यश्च स कर्मिश्रेष्ठ उच्यते ॥ १२ ॥
 त्यक्त्वा कर्माणि सर्वाणि स्वात्ममात्रेण तिष्ठतः ।
 कथं कर्मित्वमित्येवं मा शंकिषा मलामते ॥ १३ ॥
 कर्मणां हृलभेषा हि स्वात्ममात्रेण संस्थितिः ।
 अतः सकलकर्मैष कर्मिश्रेष्ठो भवेद्भ्रुवम् ॥ १४ ॥

ज्ञानेन ज्ञायते यद्वा उपास्त्या थोपलभ्यते ।
 तत्स्थिरं प्राप्यतेऽनेन कर्मणा । आतोऽस्य कर्मिता ॥ १५ ॥
 देहेऽस्मिन् वर्तमानेऽपि देहस्मृतिविवर्जनात् ।
 विदेहमुक्तं धृत्युक्तः कथं कर्माति येच्छृणु ॥ १६ ॥
 देहविस्मृतिमत्त्वेऽपि कर्मदेहे स्थितत्वतः ।
 अन्यदृष्ट्याऽस्य देहित्वात्कर्मित्वमुपपद्यते ॥ १७ ॥
 देहस्थत्वाद्पूर्णाः स्यादिति शक्यं न किञ्चन ।
 तटाकमप्रकुंभस्थं जलं पूर्णं हि दृश्यते ॥ १८ ॥
 प्रारब्धकर्ममुक्तोऽपि भोगान्मुक्तोऽपि याप्सिलात् ।
 कर्माकार्ये स्थितः कर्मा देहे स्याद्भोगसाधने ॥ १९ ॥
 साधने सति देहेऽपि साध्यो भोगो न सिध्यति ।
 देहविस्मृतिमत्त्वेन देहहीनसमत्वतः ॥ २० ॥
 आहिताग््नित्वसंसिद्ध्यै ज्योतिष्टोमे कृतेऽपि य ।
 यथा न स्वर्गमाप्नोति निष्कामः पुरुषर्षभः ॥ २१ ॥
 जाग्रदवप्रसुषुभ्यात्मसन्धित्रयकृतामृतः ।
 सर्वसन्ध्यादिरहितः सन्धिभिर्वन्धते सदा ॥ २२ ॥
 यः सर्वकर्मभिर्वन्धो नित्यं सर्वैरकर्मिभिः ।
 स कर्मिप्रवरोऽकर्मिप्रवरश्चेति कथ्यते ॥ २३ ॥
 सर्वसाम्यमुपेत्यस्य स्वात्मारामस्य योगिनः ।
 सलस्रशः कृतैः किं वा वन्दनैरकृतेश्च वा ॥ २४ ॥
 देहादिषु विकारेषु स्वीयत्वं स्वत्वपूर्वकम् ।
 विहाय नित्यनिष्ठाभिः स्वमात्रः स विराजते ॥ २५ ॥
 छन्द्रियार्थैर्विमूढानां दुष्कर्मत्वं निगद्यते ।
 तैरपेतः सुकर्म्येषु विदेहं धृति कथ्यते ॥ २६ ॥
 यः सर्वद्वन्द्वनिर्मुक्तः सर्वत्रिपुटिवर्जितः ।
 सर्वावस्थाविहीनः स विदेहं धृति कथ्यते ॥ २७ ॥
 लौकिकं वैदिकं कर्म सर्वं यस्मिन्क्षयं गतम् ।

यस्मान्नैवाणुमात्रं य विदेह छति कथ्यते ॥ २८ ॥
 यस्येन्द्रियाणि सर्वाणि न यलन्ति कदाचन ।
 भित्तिस्थचित्रांगानीव विदेह छति कथ्यते ॥ २९ ॥
 आत्मानं सत्यमद्वैतं केवलं निर्गुणामृतम् ।
 सम्पश्यतः सदा स्वान्यविकारस्फुरणं कुतः ॥ ३० ॥
 आत्मेतरदसत्यं य द्वैतं नानागुणान्वितम् ।
 अपश्यतः सदानन्दस्वरूपस्फुरणं कुतः ॥ ३१ ॥
 आदिमध्यान्तरहितविद्यानन्दस्वरूपिणः ।
 स्थितप्रज्ञस्य को बाधः शरीरेण स्वयोगिनः ॥ ३२ ॥
 कर्माणि कर्माणां त्यक्त्वा ब्रह्मणा ब्रह्मणि स्थितः ।
 कर्माणां शर्म सततं सम्प्राप्तः स विराजते ॥ ३३ ॥
 बुद्धेस्तैक्ष्ण्यं य मौढ्यं य यस्य नैवास्ति किञ्चन ।
 बुद्धेः पारंगतः सोऽयं प्रबुद्धः शोभतेतराम् ॥ ३४ ॥
 मनस्तथैव संलीनं चितीव लवणं जले ।
 यथा निरन्तरात्मीयनिष्ठया सोऽद्वयोऽभवत् ॥ ३५ ॥
 समनस्त्वान्मलदुःखममनस्कस्य तद्भुतः ।
 समनस्को हि संकल्पान् कुरुते दुःखकारिणः ॥ ३६ ॥
 प्रारब्धकर्मजं दुःखं श्रुवन्भुक्तस्य कथ्यते ।
 कर्मत्रयविडीनस्य विदेहस्य कथं नु तत् ॥ ३७ ॥
 कर्म कर्तव्यमिति वा न कर्तव्यमितीह वा ।
 यद्वि मन्येत वैदेही न मुक्तिं प्राप्तवांस्तु सः ॥ ३८ ॥
 समाधिर्वाऽथ कर्तव्यो न कर्तव्य इतीह वा ।
 यद्वि मन्येत वैदेही न मुक्तिं प्राप्तवांस्तु सः ॥ ३९ ॥
 पूर्वं बद्धोऽधुना मुक्तोऽस्म्यहमित्येव बन्धनात् ।
 यद्वि मन्येत वैदेही न मुक्तिं प्राप्तवांस्तु सः ॥ ४० ॥
 पूर्वमध्यभवन्भुक्तो मध्ये भ्रान्तिस्तु बन्धवत् ।
 यद्वि मन्येत वैदेही न मुक्तिं प्राप्तवांस्तु सः ॥ ४१ ॥

वन्ध्यापुत्रादिवत्सर्वं मय्यभूदसदित्यपि ।
 यद्वि मन्येत वैदेडीं न मुक्तिं प्राप्तवांस्तु सः ॥ ४२ ॥
 आविधकं तमो ध्वस्तं स्वप्रकाशेन वा धृति ।
 यद्वि मन्येत वैदेडीं न मुक्तिं प्राप्तवांस्तु सः ॥ ४३ ॥
 स्वप्नेऽपि नाडंभावोऽस्ति मम देहेन्द्रियादिषु ।
 यद्वि मन्येत वैदेडीं न मुक्तिं प्राप्तवांस्तु सः ॥ ४४ ॥
 अरूपनष्टमनसो विदेहत्वं प्रकीर्त्यते ।
 तत्कथं मन्यमानस्य यत्किञ्चित्स्यादनात्मनः ॥ ४५ ॥
 मनो नश्यति निःशेषं मननस्य विसर्जनात् ।
 अमनस्कस्वभावं तत्पदं तस्यावशिष्यते ॥ ४६ ॥
 मननेन विनिश्चित्य वैदेडीं मुक्तिमात्मनः ।
 नैष्कर्म्यसिद्धिं पदतां का तृप्तिरविवेकिनाम् ॥ ४७ ॥
 श्रुत्वा वेदान्तवाक्यानि मोहन्तेऽनुभवं विना ।
 वीढेन ताऽपत्रेण गुडाक्षरयुतेन किम् ॥ ४८ ॥
 स्वानुभूतिं विना शास्त्रैः पण्डिताः समलंकृताः ।
 क्यडीनेव विधवा भूषणैर्भूषितोत्तमैः ॥ ४९ ॥
 स्वानुभूतिं विना कर्माण्यायरन्त्यभिलान्यपि ।
 स्वर्णयःकुम्भकारादितुल्या अयोपवीतिनः ॥ ५० ॥
 स्वानुभूतिं विना वेदान् पठन्ति विविधा द्विजाः ।
 प्रावृण्विशायां परितो मण्डूका एव दृस्वराः ॥ ५१ ॥
 स्वानुभूतिं विना देहं भिन्नत्यध्यासदाहृतः ।
 शाकल्यस्य मृतं देहं धनबुद्ध्यैव तस्कराः ॥ ५२ ॥
 स्वानुभूतिं विना ध्यानं कुर्वन्त्यासनसंयुताः ।
 भका धवांभसस्तीरे मत्स्यवंथनतत्पराः ॥ ५३ ॥
 स्वानुभूतिं विना श्वासान्तिरुन्धन्ति उठात्सदा ।
 अयस्करोऽनिवं बाह्यं द्रुतिकायामिवाधिकम् ॥ ५४ ॥
 स्वानुभूतिं विना योगदण्डपट्टादिधारिणः ।
 शृङ्गाकन्धाभरं भग्नदण्डभाण्डादि पित्तवत् ॥ ५५ ॥

स्वानुभूतिं विना यद्यत्सुर्वन्ति भुवि मानवाः ।
 तत्तत्सर्वं पृथैव स्थान्मरुभूमौ कृषिर्यथा ॥ ५६ ॥
 स्वानुभूत्यर्थकं कर्म निःकृष्टमपि सर्वथा ।
 उत्तमं विबुधैः श्लाघ्यं श्रेव योरनिवर्तकः ॥ ५७ ॥
 स्वानुभूत्युपयुक्तेभ्य एतराणि बहून्पि ।
 कर्मादीन्यायस्मृत्योः भ्रान्तवद्व्यर्थयेष्टितः ॥ ५८ ॥
 श्रुतिस्मृतिपुराणेषु काम्यकर्माण्यनेकधा ।
 प्रोच्यन्ते तेषु संसक्तस्त्याजयः शिष्टैर्विदो यथा ॥ ५९ ॥
 काम्यकर्मसमासक्तः स्वनिष्ठां स्वस्य मन्यते ।
 जात्यन्धः स्वस्य रत्नादिपरीक्षादक्षतामिव ॥ ६० ॥
 अवशेन्द्रियमात्मार्यगुरुबुद्ध्यैव सेवते ।
 बालातन्तुसुतं लोकेऽगणितं भुक्तये यथा ॥ ६१ ॥
 यस्तु वश्येन्द्रियं शान्तं निष्कामं सद्गुरुं सदा ।
 स्वात्मैकरसिकं मुक्त्यै स धीमानुपगच्छति ॥ ६२ ॥
 काम्यकर्माणि योत्सृज्य निष्कामो यो मुमुक्षया ।
 शान्त्यादिगुणसंयुक्तं गुरुं प्राप्तः स मुच्यते ॥ ६३ ॥
 एति श्रुत्वाऽरुणः सूर्यात्संतुष्टः स्वात्मनिष्ठया ।
 कृतकृत्य एहं प्राण्ण भास्करं विनयान्वितः ॥ ६४ ॥
 अरुण उवाच -
 श्रीमन्गुरुवर स्वामिंस्त्वन्मुष्पात्पारमार्थिकम् ।
 निष्कामकर्मभाडात्क्यं श्रुत्वा धन्योऽस्म्यसंशयम् ॥ ६५ ॥
 सकर्मत्वमकर्मत्वं विद्वेदस्य च लक्षणम् ।
 श्रुतं रदस्यं नातोऽन्यत्किंचिदप्यवशिष्यते ॥ ६६ ॥
 तथाऽपि मम साक्षात्त्वं कर्तव्यं ब्रूहि निश्चितम् ।
 मच्चित्तपरिपाकं छि चेत्सि सर्वज्ञा सद्गुरो ॥ ६७ ॥
 एति पृष्ट उवाचेहं भगवान्भास्करोऽरुणम् ।
 स्वसारथिं निजग्रस्थं बद्धबाहुं नताननम् ॥ ६८ ॥

સૂર્ય ઉવાચ -

અરુણ ત્વં પરં બ્રહ્મ સાક્ષાદ્દૃષ્ટ્વાડધુના કૃતી ।

તથાડધ્યાદેહપતનાદ્બ્રહ્માભિધ્યાનમાદરાત્ ॥ ૬૯ ॥

સ્વાધિકારોચિતં શુદ્ધં કર્માપ્યાચર સત્તમ ।

પ્રમાદો માડસ્તુ તે સ્વપ્નેડધ્યુક્તયોર્બ્રહ્મકર્મણોઃ ॥ ૭૦ ॥

સંવાદમાવયોરેતં સર્વપાપહરં શુભમ્ ।

યઃ શૃણોતિ સકૃદ્ધા સ કૃતાર્થો નાત્ર સંશયઃ ॥ ૭૧ ॥

શ્રીગુરુમૂર્તિરુવાચ -

ઇતિ દિનકરવક્ત્રાદ્બ્રહ્મકર્મેનિષ્ઠાં

સ્ફુટતરમવગમ્ય પ્રાણ એકોડરુણઃ સઃ ।

અભવદખિલલોકૈઃ પૂજનીયઃ કૃતાર્થ-

સ્ત્વમપિ ભવ તથૈવ ક્ષિપ્રમંભોજજન્મન્ ॥ ૭૨ ॥

વિમલવિગુણયોગાભ્યાસદાર્ઢ્યેન યુક્તઃ

સકલગતચિદાત્મન્યદ્વિતીયે બુધોડપિ ।

સતતમપિ કુરુષ્વારબ્ધદુઃખોપશાન્ત્યૈ

રહસિ નિજસમાધીન્સ્વોક્તકર્માપિ ધાતઃ ॥ ૭૩ ॥

ઇતિ તત્ત્વસારાચણકર્મકાણ્ડોક્તશ્રીસૂર્યગીતાયાં પંચમોડધ્યાયઃ ॥

॥ ઇતિ સૂર્યગીતા સમાપ્તા ॥

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

SUrya Gita

pdf was typeset on August 30, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

